

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Juraja Majchráka v trestnej veci proti obvinenému **Š. T. a spol.**, vedenej na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 3 T 50/2002, prerokoval na neverejnom zasadnutí 22. januára 2008 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený Š. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 3. mája 2007, sp. zn. 3 To 25/2007, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného Š. T. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 2. októbra 2006, sp. zn. 3 T 50/2002 bol obvinený Š. T. (spolu s R. F.) uznaný za vinného z trestného činu podvodu spolupáchatelstvom v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z. na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Š. T. ako súkromný podnikateľ – fyzická osoba, podnikajúci na základe živnostenského oprávnenia zo dňa 30. decembra 1992 s predmetom podnikania zemné práce, búracie, betonárske, pomocné stavebné práce, maliarske a natieračské práce, lešenárske práce, čistiace a upratovacie práce a ktorý bol od 1. marca 1997 registrovaný na D. Ú. v L. M. ako platiteľ dane z pridanej hodnoty so stanoveným štvrtročným zdaňovaním obdobím,

v daňovom priznaní za 3. štvrťrok 1998, ktoré podal D. Ú. v L. M. dňa 2. júla 1999, neoprávnene uplatnil daň na vstupe dane z pridanej hodnoty na základe sfaľovaných dokladov, ktoré vyhotovil spoločne s obžalovaným R. F. na neexistujúcu firmu M., s.r.o., U. Š. X., P. B. a to číslo dokladov X., faktúra č. X. z 3. júla 1998,

23% DPH v sume 79 856 Sk, č. X., faktúra č. X. z 28. júla 1998, 23% DPH v sume 96 600 Sk a č. X., faktúra č. X. z 10. septembra 1998, 23% DPH v sume 30 498 Sk v celkovej výške 206 954 Sk, za účelom neoprávneného získania finančných prostriedkov,

v daňovom priznaní za 4. štvrťrok 1998, ktoré podal na D. Ú. v L. M. dňa 2. júla 1999, neoprávnene uplatnil naň na vstupe dane z pridanej hodnoty na základe sfaľovaných dokladov, ktoré vystavil spoločne s obžalovaným R. F. na firmu S., s.r.o., P. P. X., čísla dokladov X., faktúra č. X. z 30. novembra 1998, 23% DPH v sume 9 472,30 Sk č. X., faktúra č. X. z 3. decembra 1998, 23% DPH v sume 96 664,40 Sk, č. X., faktúra č. X. zo 14. decembra 1998, 23% DPH v sume 106 383,50 Sk a č. X., faktúra č. X. z 13. októbra 1998, 23% DPH v sume 57 960 Sk hoci táto firma doklady nevystavila, ani platby nezinkasovala, pretože žiadne práce nevykonala a súčasne uplatnil daň na vstupe aj na základe dokladu č. X., faktúra č. X. zo 4. októbra 1998, 23% DPH v sume 62 100 Sk, ktorú faktúru vystavil na požiadanie obžalovaného Š. T. obžalovaný R. F. na svoju firmu M., s.r.o., K. C. X., Ž., hoci práce neboli vykonané, ani platba nebola zinkasovaná, čím celkove neoprávnene obžalovaný Š. T. uplatnil daň na vstupe vo výške 348 781 Sk, avšak D. Ú. v L. M. uplatnený nárok na odpočet DPH neuznal a finančné prostriedky v celkovej sume 539 535 Sk nevyplatil.

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu (§ 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) na skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov (§ 59 ods. 1 Tr. zák.).

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote obvinený Š. T. podal prostredníctvom obhajcu odvolanie.

Krajský súd v Žilina uznesením z 3. mája 2007, sp. zn. 3 To 25/2007, podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený Š. T. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t.j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom

právnom posúdení zisteného skutkového stavu, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolaateľ namietal, že už voči prvostupňovému rozsudku podal odvolanie v ktorom namietal, že sa žiadneho trestného činu nedopustil. Stal sa obeťou konania R. F. (spoluobžalovaného) u ktorého nešlo o prvý prípad protiprávneho konania, ako to vyplynulo aj z ďalších výpovedí svedkov.

Okrem toho ani v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom neboli zabezpečené všetky dôkazy, výsluchy svedkov a listinné dôkazy z ktorých by vplynulo či peniaze, ktoré R. F. od neho poberal zahrnul do daňového priznania a či nie.

Krajský súd v Žiline preto pochybil pokiaľ nerozhodol tak, že vec nevrátil prvostupňovému súdu pre neúplné skutkové zistenia a teda chybné právne posúdenie veci.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žilina z 3. mája 2007, sp. zn. 3 To 25/2007, bol porušený zákon v jeho neprospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie je prípustné a spĺňa všetky formálno-právne podmienky podľa § 369 ods. 2 písm. b/ a § 370 ods. 1 Tr. por.

Zároveň najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Obsah konkrétne uplatnených námietok a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí totiž skutočne vecne zodpovedať zákonnému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie buď len formálne odkazuje na príslušne ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, alebo v skutočnosti obsahuje len argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanej veci je zrejmé, že prostredníctvom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je napádaná správnosť skutkových zistení. Tento závere je možné jednoznačne vyvodit' resp. vyplýva z obsahu podaného mimoriadneho opravného prostriedku.

Teda existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., obvinený Š. T. vidí jednoznačne v skutkových zisteniach prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i Tr. por., však vyplýva, že dôvodom dovolania podľa tohto ustanovenia nemôže byť len samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Takýto dôvod tu uvedený nie je.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je určený k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a nie k revízií skutkových zistení urobených sudmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pre súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať resp. korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ustnosti (§ 2 ods. 18 Tr. por.) a bezprostrednosti (§ 2 ods. 19 Tr. por.) v konaní o dovolaní vykonávať sám.

Preto pri posudzovaní oprávnenia tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V posudzovanej veci to potom znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie podľa ktorého obvinený Š. T. spáchal skutok tak, ako je tento vymedzený v tzv. skutkovej vete rozsudku Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z 2. októbra 2006, sp. zn. 3 T 50/2002, pretože odvolací súd v uznesení napadnutom dovolaním obvineného skutkové zistenia nijako nemodifikoval.

Pretože obvinený okrem uvedených námietok nevzniesol už žiadne iné námietky zvlášť ktoré by sa vzťahovali k právnemu posúdeniu skutku, najvyšší súd rigorózne viazaný dôvodmi dovolania, ktoré vo svojom dovolaní uviedol dovolateľ sa nemohol ani uvedeným aspektom zaoberať a to napriek tomu, že okresná prokurátorka vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukázala na pochybenie prvostupňového súdu pri právnom posúdení skutku (rovnako tak krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia).

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol, pretože je zrejmé, že dôvody dovolania obsiahnuté v dovolaní obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. neboli splnené.

Preto už len nad rámec posudzovanej veci najvyšší súd právnemu posúdeniu skutku dodáva, že okresný súd zistený skutkový stav tak ako je vyjadrený v skutkovej vete jeho rozhodnutia právne posúdil nesprávne len ako trestný čin podvodu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení zák. č. 284/1994 Z.z. (t.j. účinného v čase spáchania činu) pričom v súvislosti s úpravou výšky spôsobenej škody použil vládne nariadenie č. 540/2006 Z.z. o výške minimálnej mzdy účinné v čase rozhodovania súdu, ako na to správne poukázal aj krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia a okresný prokurátor vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu.

Podľa § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ale aj § 2 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006) platí, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa

ukladá podľa zákona účinného v čase keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktoré je pre páchatel'a priaznivejší

Pri tejto úvahe je potrebné vždy uvážiť, či použite predchádzajúceho alebo nového zákona v celku (osobitnej všeobecnej časti vrátane zákonov na ktoré trestný zákon odkazuje v blanketnej norme, v tomto prípade zákon o minimálnej mzde) je pre páchatel'a priaznivejšie.

Pri správnej aplikácii týchto zásad by potom okresný súd musel trestnosť činu posúdiť podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006, t.j. ako prečin podvodu v štádiu pokusu, spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 14 ods. 1, § 20, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. ako to podrobne odôvodnil vo svojom uznesení aj krajský súd.

Trestná sadzba v tomto prípade je totiž v rozmedzí 1 až 5 rokov na rozdiel od právneho posúdenia skutku podľa zákona účinného v čase spáchania skutku kedy by skutok bolo potrebné posúdiť ako pokus trestného činu podvodu formou spolupáchatel'stva podľa § 10 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z. pričom trestná sadzba v tomto prípade je v rozmedzí 2 až 8 rokov.

Okresný súd však nesprávne kombináciou nového a predchádzajúceho Trestného zákona kvalifikoval skutok len podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, kde trestná sadzba je v rozmedzí 6 mesiacov až 3 roky, čo v danom prípade je pre obvineného najpriaznivejšie.

Z týchto dôvodov, a pretože odvolanie proti prvostupňovému rozsudku podal len obvinený, krajský súd rešpektujúc zásadu reformatio in peius správne rozhodol tak, že odvolanie obvineného Š. T. zamietol.

Rovnako tak by musel postupovať aj dovolací súd v prípade ak by dovolacími námietkami bolo napadnuté aj právne posúdenie skutku. Dovolací súd podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je síce v zásade viazaný dôvodmi dovolania tak ako ich uviedol

dovolať vo svojom podaní ale s výnimkou ak dôvody dovolania a výsledok dovolacieho konania by bolo v jeho neprospech (§ 385 ods. 2 Tr. por.) ktorá skutočnosť v tomto prípade jednoznačne vyplýva z vyššie uvedených zistení najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní obvineného Š. T. rozhodol tak ako je to vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. januára 2008

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: